

LBRIS

We know
books

Lorena Anastasiu

Aventurile eroilor mei

POVEȘTI ÎNȚELEPTE
PENTRU COPII NĂZDRĂVANI

Ilustrații de
Bogdan Gărgăriță
și Radu Prușan

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Cuprins

Artificii	7
Pătuțul Zburător	21
Balul Mascat	33
Spectacolul Primăverii	49
Curcubeul	71
Cetatea Fermecată	91
Castelul din Adâncuri.....	111
Păsărea iubirii	131
Miracolul de Crăciun.....	165

BRIS We know books

Artificii

Ilustrații de Bogdan Gărgăriță

LBRIS

We know
books

Era o zi frumoasă de ianuarie. Cățelușa Missy stătea la soare cu ochii întredeschiși și adu-meca în zare.

— O fi Dixie? se întrebă ea. Sau poate Blanca? Să se fi întors, în sfârșit, acasă? Șirul întrebărilor îi fu întrerupt de scâncetele celor două mogâldețe care se adăpostiseră sub blănița ei pufoasă și atât de călduroasă. Erau Forest și Vibes, două ghemotoace aurii cu năsucurile ca niște bumbi de ciocolată.

— Hei, care este treaba? se auzi o voce ușor pițigăiată. Era Negruța, lupoaica cea bătrână. Ce s-a întâmplat cu prietena noastră Blanca?

— Nu știu... răspunse Missy îngândurată, în timp ce se ocupa de coafura puilor.

— Hmm... sigur s-a întâmplat ceva cu ea. Au trecut deja zece zile de când a dispărut, zise vădit îngrijorată Negruța.

— A fost mare iureș în noaptea aceea, mormăi Tomiță care asculta conversația câțiva pași mai încolo. Oamenii țipau și chiuiau, pe cer erau zeci de stele care explodau, apoi cădeau pe pământ! Am rupt-o la fugă, dar erau peste tot! Și zgomotul acela infernal care mă ametea, am fugit până la scorbura fagului bătrân și

m-am ascuns acolo și până dimineață am tremurat de frică și frig! Credeam că acolo îmi voi găsi sfârșitul!

— Oh! Da! A fost o noapte de coșmar, își aminti Negruța.

— Ar fi bine să facem ceva, nu putem sta așa cu lăbuțele în sân! Cu siguranță îi este greu! conchide Missy.

— Poate s-a rătăcit, adăugă Tomiță.

— Sau poate au prins-o lupii... murmură Negruța cu jumătate de gură.

— Am o idee! interveni Missy, scuturându-se energic.

Mai avem timp până la apus, așa că vom pleca în căutarea ei! Tomiță! Dă de veste și celorlalți!

Tomiță își luă rolul în serios, la auzirea unei comenzi așa de importante.

Cu glas copilăros, dar puternic lătră în cele patru zări. O chemare pe care toți ceilalți o cunoșteau atât de bine. Este timpul pentru acțiune! Într-o clipă, ca din pământ apărură frumoasa Lessie, viguroasă și mereu pusă pe șotii. În urma ei, venea cu pas domol bătrânul și experimentatul Dixie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ursuz, înainte de a ajunge lângă grup.

— Plecăm să o căutăm pe Blanca! Pufoasa lipsește de acasă de ceva timp!

— Asta nu-i a bună... zise Dixie. Aveți un plan?

— Vom pleca fiecare în câte o direcție! Tu, Lessie, vei merge spre baraj, Tomiță va merge spre stână, eu și Dixie ne vom îndrepta spre cascadă!

— Cine găsește vreun indiciu, să dea de veste!

— Forest și Vibes, voi rămâneți acasă să ne acoperiți! În plus, dacă între timp Blanca se întoarce, ne dați de știre!

Cele două ghemotoace dădură din cozi fără prea multă convingere.

„Acasă? Dar aici nu se întâmplă nimic interesant...” Totuși, Forest păru că înțelege ceva și se așeză pe lăbuțe căscând, pe când Vibes rodea meticulos un con de brad.

Cei patru căței plecară în căutarea prietenei lor. Urcau cu atenție pe potecile bine știute, adulmecând din când în când câte o rădăcină sau piatră care purtau miresme ademenitoare. Deși era iarnă, totul era verde în pădurea seculară de brazi, mușchiul de pădure era atât de proaspăt și viu, iar zăpada spulberată ici și colo părea o pudră cristalină.

Missy mergea îngândurată în față, iar Dixie o urma la câțiva metri distanță străduindu-se să nu piardă pasul.

Se auzea tot mai aproape susurul apei. Se strecurară pe sub stâncile ascuțite, apoi trecură prin râul aproape înghețat și, în sfârșit, ajunseră la locul unde știau că este cascada. Surpriză! Era cu totul înghețată!

— Ce facem acum? întrebă Missy. Crezi că e posibil ca Blanca să fi fost pe aici?

Dar înainte ca Dixie să apuce să răspundă, un zgomot nedefinit se auzi de undeva din spatele perdelei de gheață.

Cei doi se priviră cu subînțeles, apoi porniră hotărâți în acea direcție.

Cercetară perdeaua de gheață pe toate părțile, dar nu văzură nicio intrare.

— Căutați ceva? se auzi o voce răgușită în spatele lor. Un bursuc rotofei, îmbrăcat cu o mantie albastră îi privea iscoditor.

— Da... o căutăm pe prietena noastră, spuse Missy, cercetându-l din cap până în picioare.

— Aș putea să vă ajut, spuse bursucul, dar îmi veți rămâne datori.

— Sigur, oricând cu plăcere, răspunse cordial Dixie.

— Eu sunt Bursucul de Catifea și locuiesc chiar aici, lângă Cascada de Cristal. Îi cunoașteți povestea?

Missy negă printr-o mișcare iute din cap, nerăbdătoare să afle continuarea.

— Cândva, demult, aici trăia Crăiasa Floare de Colț, spuse bursucul. Era o fată de o frumusețe rară și de o bunătate pe măsură. Iubea toate animalele pădurii, le cunoștea graiul, le ajuta ori de câte ori aveau nevoie. Locuia pe vârful muntelui, într-un castel de piatră. Aea

ca și străjeri urși voinici, iar ca slujitoare, capre negre nărăvașe. Despre frumusețea și bunătatea ei aflase și Vrăjitoarea Ghinda, care plină de pizmă îi pusese gând rău bieteii fete.

Într-o zi, Crăiasa se aventură să coboare singură de pe vârful muntelui. Și cum admira frumusețea pădurii, zări un râu cu apă limpede ca de cristal. Și fiindcă era foarte cald, intră să-și răcorească puțin trupul. Însă în apropierea râului trăia chiar Vrăjitoarea Ghinda care pusese stăpânire pe acest ținut. Plină de răutate, admira acum frumusețea fetei pe care o pizmuia din inima ei mică și zbârcită.

— Toată lumea vorbește numai despre tine, fetițo! Frumusețea și bunătatea ta sunt de neîndurat pentru mine!

În pădurea aceasta, doar eu sunt Stăpâna! răcni cu glas înfricoșător în timp ce își îndrepta toiagul magic spre Crăiasa Floare de Colț.

Te blestem să te transformi în floare și așa să rămâi mereu până când o picătură de dragoste pură va putea să dezlege vraja! Să crești doar pe crestele cele mai înalte și printre pietre să te zbați pentru a-ți face loc! Să-ți fie sete mereu, să bucuri cu frumusețea ta pe cei care te vor vedea și nimeni să nu te poată culege vreodată!

— Nu! Te rog! strigă Crăiasa, în timp ce privea terifiată cum trupul ei se transforma ușor într-o tulpină firavă, apoi mâinile și restul corpului în petale catifelate.

Vrăjitoarea luă floarea și o ascunse sub o stâncă, apoi trase o perdea de apă cristalină peste ea astfel încât nimeni să nu o găsească.

Missy și Dixie ascultară cu răsuflările tăiate povestea bursucului. Missy tocmai se pregătea să întrebe ceva, când un scâncet slab se auzi din spatele cascadei de cristal.

— Este cineva acolo! se repezi Dixie îngrijorat.

— Cum putem să trecem de perdeaua de cristal? întrebă Missy nerăbdătoare.

Bursucul părea în căutarea unei idei.

— A! Știi pe cineva care ar putea să ne ajute: Veverița Conuela.

Cândva și ea a fost Crăiasă în aceste păduri și avea puteri grozave, însă Vrăjitoarea Ghinda a blestemat-o și pe ea, transformând-o în veveriță. Totuși, o parte din puteri și le-a mai păstrat. Zicând acestea, bursucul își făcu mâinile căuș și scoase câteva sunete numai de el știute.

În câteva clipe, se auzi un foșnet discret și veverița Conuela își făcu apariția pe creanga unui brad.

— M-ai chemat? îl întrebă pe bursuc, privindu-i iscoditoare pe oaspeții necunoscuți.

— Da! Dumnealor, spuse acesta, arătând spre cei doi căței, au mare nevoie de ajutorul tău. Prietena lor, ciobăneasca Blanca a dispărut de acasă. Sunt în căutarea ei de ceva timp.

— Un zgomot straniu ne face să credem că cineva este în spatele cascadei! interveni Missy.

— Hmm... să vedem! răspunse veverița.

Dintr-un salt ajunse tocmai lângă perdeaua de cristal. Scoase o ghindă strălucitoare cu care atinse ușor gheața, apoi șopti cuvintele magice.

Ca prin minune, perdeaua de cristal se despică în două asemenea unei cortine și cei doi căței scoaseră un sunet de uimire. Pe o stâncă, stătea Blanca cu lăbuțele din față încrucișate sub ea de parcă adăpostea ceva sub pieptul ei mare și blănos. Era vădit slăbită și apatică. Schiță totuși câteva mișcări lente din coadă.

— Și acum, ce facem? întrebă nerăbdătoare Missy. Este prea sus ca să poată sări! Iar noi nu putem ajunge la ea!

În depărtare, se auzea mare zarvă. Lătrături zglo-bii, hârjoneală și veselie. Missy își ciuli urechile, apoi își ridică uimită sprâncenele.

Pe cărare veneau două mogâldețe aurii care țopăiau țanțoș în timp ce trăgeau cu putere de o sfoară, când într-o parte, când în cealaltă.

— Forest! Vibes! Aici copii! Pentru o clipă, Missy se gândi să îi dojenească, dar nu era timp pentru așa ceva.

Luă sfoara și făcu un laț așa cum se pricepea ea mai bine și îl aruncă spre Blanca.

Reuși să-l fixeze chiar pe sub etichetele din față.

— Stați, prieteni! Nu pot să plec de aici, acum... și spunând acestea se ridică și de sub blănița ei pufoasă apăru o floare de o frumusețe rară.

Era însă aproape înghețată!

— Bursucule, tu ai putea să ne ajuți? Întrebă rugătoare veverița.

Bursucul oftă și începu să se cațăre ușor pe sfoara pe care Missy și Dixie o țineau cu strășnicie între dinți. Ajunse lângă Blanca, apoi se aplecă și scoase cu grijă rădăcinile florii de colț, pe care o înveli în mantia sa de catifea. Coborî înapoi cu răsuflarea tăiată.

— Și cu mine cum rămâne? Întrebă cu glas vlăguit Blanca.

Missy mai aruncă o dată lasoul și reuși să-l fixeze pe o stâncă ascuțită. Blănoasa începu să coboare temătoare pe sfoară.

Greutatea nu o ajuta și frânghia părea că se rupe la fiecare mișcare.

Cu toții priveau spectacolul înmărmuriți. Forest și Vibes făcuseră ochii mari și își mișcau capetele în sincron cu balansul Blancăi. Câțiva pași o mai despărteau